

Nr 175

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen angående godkännande av avtal mellan Sverige och Israel om ömsesidig utlämning för brott; given Stockholms slott den 27 september 1963.

Under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över justitiedepartementens ärenden vill Kungl. Maj:t härmed jämlikt § 12 regeringsformen föreslå riksdagen att godkänna det i Stockholm den 10 september 1963 undertecknade avtalet mellan Sverige och Israel om ömsesidig utlämning för brott.

Under Hans Maj:ts

Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro:

BERTIL

Herman Kling

Propositionens huvudsakliga innehåll

I propositionen föreslås, att riksdagen godkänner ett avtal mellan Sverige och Israel om ömsesidig utlämning för brott.

Utdrag av protokollet över justitiedepartementsärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Regenten, Hertigen av Halland, i statsrådet å Stockholms slott den 27 september 1963.

N ä r v a r a n d e :

Statsråden ANDERSSON, LINDSTRÖM, LINDHOLM, KLING, SKOGLUND, EDENMAN, JOHANSSON, AF GEIJERSTAM, HERMANSSON, HOLMQVIST, ASPLING.

Efter gemensam beredning med ministern för utrikes ärendena anmäler chefen för justitiedepartementet, statsrådet Kling, fråga angående *godkännande av ett i Stockholm den 10 september 1963 undertecknat avtal mellan Sverige och Israel om ömsesidig utlämning för brott*. Därvid anför han följande.

Tidigare denna dag har jag anmält fråga angående godkännande av utlämningsfördrag mellan Sverige samt Förenade Konungariket Storbritannien och Nordirland. I anslutning därtill lämnade jag en redogörelse för den traktatmässiga regleringen av utlämningsväsendet för Sveriges del i anslutning till tillkomsten av lagen den 6 december 1957 (nr 668) om utlämning för brott, i det följande benämnd *utlämningslagen*, och under den tid som förflutit sedan denna lag trädde i kraft, d. v. s. sedan den 1 januari 1958. Därvid konstaterades sammanfattningsvis, att reglering genom traktat av utlämning för brott är gällande, dels bilateralt i förhållande till Belgien och dels multilateralt i förhållande till de till den europeiska utlämningskonventionen av den 13 december 1957 anslutna utomnordiska staterna Grekland och Turkiet — den 4 november 1963 kommer även Italiens anslutning till nämnda konvention att träda i kraft. Vidare omnämndes att förhandlingar förts, vilka resulterat i att en konvention om utlämning mellan Sverige och Amerikas Förenta Stater undertecknats den 24 oktober 1961 och att ett utlämningsfördrag mellan Sverige samt Förenade Konungariket Storbritannien och Nordirland undertecknats den 26 april 1963. Konventionen med Förenta Staterna har i enlighet med därom framlagd proposition godkänts av riksdagen (prop. 1962: 40; L¹U 1962: 14); ratificering av konventionen är alltjämt beroende av pågående parlamentsbehandling av frågan i Förenta Staterna. Vad gäller utlämningsfördraget med Storbritannien har Kungl. Maj:t denna dag i enlighet med min hemställda beslutat proposition till riksdagen med förslag om godkännande av fördraget.

Jag vill nu anmäla, att Sverige fört bilaterala förhandlingar om utlämningsavtal jämväl med Israel. Förhandlingarna, som kommit till stånd på israeliskt initiativ, har hållits i Stockholm i januari 1962 och de har slutligen lett fram till ett den 10 september 1963 undertecknat avtal mellan Sverige och Israel om ömsesidig utlämning för brott; avtalet torde, i svensk och engelsk text, få fogas såsom bilaga till protokollet i detta ärende. I det följande lämnas en redogörelse för bestämmelserna i avtalet.

I art. 1 fastslås en allmän förpliktelse för avtalslutande stat att, under de förhållanden och i enlighet med de villkor som anges i avtalet, till den andra staten utlämna för brott misstänkta eller dömda personer. Förpliktelsen gäller endast i fråga om brott, som förövats på den ansökande statens område, varmed jämställs fartyg eller luftfartyg på eller över öppna havet, förutsatt att det är registrerat i sagda stat. Brott, begångna på den anmodade statens område, omfattas ej av förpliktelsen. I sistnämnda hänseende är dess tillämpningsområde något snävare avgränsat än vår utlämningslags, jfr 3 §. Bestämmelsen i avtalet, vilken förestavats av de israeliska lagstadgandena på detta område, torde dock täcka de flesta praktiska fall. I anslutning härtill bör uppmärksammas, att avtalet i art. 3 förutsätter en fakultativ möjlighet till utlämning i visst fall, då brottet begåtts i den anmodade staten.

För att den allmänna förpliktelsen enligt art. 1 skall inträda erfordras vidare att gärningen är belagd med straff enligt båda staternas lagstiftning och därtill utgör brott av sådan beskaffenhet i övrigt att utlämning härför kan ske enligt den anmodade statens lagstiftning. För svenskt vidkommande innebär sistnämnda villkor för närvarande, att gärningen skall motsvara brott, varå straffarbete kan följa enligt svensk lag, jfr 4 § utlämningslagen. Enligt förslag till ändring i 4 § utlämningslagen, som den 5 juni 1963 remitterats till lagrådet för granskning, uppställs det villkoret — som avses skola gälla efter brottsbalkens ikraftträdande — att gärningen skall motsvara brott, för vilket enligt svensk lag är stadgat fängelse i mer än ett år. Den föreslagna lagändringen innebär, att stadgandets tillämpningsområde i allt väsentligt bibehålles oförändrat. Israelisk utlämningslag har uppgivits medge utlämning dels för varje brott, varå enligt israelisk lag kan följa fängelse i mer än tre år, och dels för ett icke ringa antal i lag särskilt angivna brott, för vilka en mildare påföljd är stadgad. Det torde med fog kunna antagas, att tillämpningsområdet för den israeliska lagen i förevarande hänseende väl motsvarar vad som från svensk synpunkt täcker ett praktiskt behov. För utlämning enligt avtalet av den som i den ansökande staten redan dömts för brottet tillkommer det i art. 5 p. 3 angivna villkoret, att domen skall avse frihetsberövande under viss minsta tid.

Den allmänna förpliktelsen att utlämna för brott, som enligt art. 1 åvilar avtalslutande stat, modifieras genom flera av bestämmelserna i efterföl-

jande artiklar i avtalet, art. 2 och 4—9. Enligt *art. 2* första stycket må utlämning vägras, om den eftersökte är medborgare i den anmodade staten, jfr 2 § utlämningslagen. Ett svenskt önskemål om att Sverige med hänsyn till den nära samhörigheten mellan de nordiska länderna skulle äga befogenhet att vägra utlämna jämväl den som är medborgare i annan nordisk stat (jfr prop. 1957: 156 s. 40) har tillmötesgått av den israeliska regeringen. Detta har kommit till uttryck i stadgandet i art. 2 andra stycket, av innebörd att med svensk medborgare jämställs vid tillämpning av avtalet medborgare i Danmark, Finland, Island och Norge.

Svenska önskemål om att avtalet borde ge avtalsslutande stat viss möjlighet att — i enlighet med 3 § andra stycket utlämningslagen — få en ämbets- eller tjänsteman hos staten utlämnad även för brott, som denne begått på den andra statens område, har lett till det stadgande som upptagits i *art. 3*. Av vad förut sagts framgår, att avtalet i övrigt omfattar endast brott, begångna i den ansökande staten.

Art. 4 p. 1 innehåller bestämmelsen, att utlämning icke skall medges, om den eftersökte på den anmodade statens eller tredje stats område blivit eller är föremål för rättsliga åtgärder för det brott för vilket utlämning begäres. Under förhandlingarna har klargjorts, att bestämmelsen även avses täcka det i Sverige tänkbara fallet att åtalseftergift beslutats, jfr 10 § första stycket utlämningslagen.

Bestämmelserna i *p. 2* behandlar det fall, att den eftersökte på den anmodade statens område är föremål för rättsliga åtgärder eller avtjänar straff för annat brott än det för vilket utlämning begäres. Bestämmelserna motsvarar i sak 11 § utlämningslagen.

Medgivandet enligt *art. 5 p. 1*, att utlämning må vägras, om den anmodade statens egna jurisdiktionsregler medger åtal för brottet, inskränker för Sveriges del i väsentlig grad den allmänna utlämningsförpliktelsen enligt art. 1. Med stöd av stadgandena i 1 kap. 2 § strafflagen kan en utlämning, som finns här i riket, åtalas och dömas vid svensk domstol för brott som han begått utom riket, om brottet begåtts mot Sverige eller svensk man eller om straffarbete kan följa å gärningen enligt svensk lag och den ej var fri från straff enligt lagen på gärningssorten. Svensk jurisdiktionskompetens kan med andra ord komma att i och för sig föreligga beträffande flertalet av de brott, för vilka utlämning kan ifrågakomma enligt avtalet. Detsamma synes bli förhållandet efter brottsbalkens ikraftträdande, jfr 2 kap. 2 och 3 §§ brottsbalken och förut omnämnda förslag till ändring i 4 § utlämningslagen. Innebörden av nu berörda avtalsbestämmelse blir således, att Sverige får en vidsträckt rätt att pröva utlämningsframställning från Israel — helt i överensstämmelse med grundprinciperna för vår utlämningslagstiftning. Det bör dock understrykas, att det bakomliggande motivet till bestämmelsen är att bereda den anmodade staten fria händer att, om den så önskar, själv beivra brottet. Härav följer att, om detta ej sker, utlämning för brottet

bör i princip beviljas. Utlämningsstraktater torde ju ytterst syfta till att förhindra att lagöverträdare genom att taga sin tillflykt till annat land skall kunna undandraga sig lagföring och straff. Synpunkter av detta slag anfördes även som huvudmotiv vid införandet år 1957 av de berörda, vida juridiktionsreglerna i strafflagen, jfr prop. 1957: 170 s. 13—14.

Genom stadgandet i *p. 2* lämnas möjlighet för Sverige att underlåta att efterkomma en utlämningsframställning i fall, då utlämning finnes uppenbart oförenlig med humanitetens krav; sådan möjlighet kräves enligt 8 § utlämningslagen.

Jämlikt *p. 3* kan utlämning vägras, om den dom på grund varav utlämning begäres avser frihetsberövande under kortare tid än sex månader. Stadgandet i 4 § andra punkten utlämningslagen medger utlämning av den som i den ansökande staten ådömts en påföljd, utgörande frihetsberövande i minst fyra månader. Särskilt med hänsyn till det relativt stora avståndet mellan Sverige och Israel har det ansetts önskvärt, att förplikelsen att utlämna enligt avtalet begränsas till brott av allvarligare art.

Förbudet i *art. 6* att utlämna vid inträdd åtals- eller straffpreskription motsvarar stadgandet i 10 § andra stycket utlämningslagen. Att utlämning ej heller bör komma till stånd, om den eftersökte av den ansökande partens myndigheter benådats eller fått straffet efterskänkt, torde stå i överensstämmelse med utlämningslagens principer, jfr prop. 1957: 156 s. 45.

Stadgandet i *art. 7 p. 1* fastslår, att utlämning ej skall ske, om det åberopade brottet av den anmodade staten betraktas som politiskt brott. Därvid är ej enbart de omständigheter, om vilka den ansökande staten lämnar upplysning, av avgörande betydelse. Regeln gäller också, därest den anmodade staten finner det av annat förebringat material framgå, att framställningen om utlämning i själva verket gjorts i avsikt att lagföra eller straffa för politiskt brott. Stadgandet torde ge full täckning åt det i 6 § utlämningslagen stadgade utlämningsförbudet.

I *p. 2* har upptagits en bestämmelse om hinder för utlämning, motsvarande det i 7 § utlämningslagen stadgade förbudet mot utlämning, då risk föreligger för förföljelse av den som begäres utlämnad på grund av hans härstamning, tillhörighet till viss samhällsgrupp, religiösa eller politiska uppfattning eller eljest på grund av politiska förhållanden.

Art. 8 p. 1 innehåller ett förbud mot utlämning för militärt brott i överensstämmelse med 5 § utlämningslagen. Stadgandet i artikeln förutsätter — liksom det svenska lagstadgandet — att utlämning kan komma till stånd, om gärningen innefattar jämväl brott som icke kan rubriceras som militärt brott. Uppmärksammas bör, att enligt 12 § andra stycket utlämningslagen vid utlämning från Sverige särskilt skall angivas att den som utlämnas icke får straffas såsom för militärt brott.

Det i 12 § första stycket 3. utlämningslagen uppställda villkoret, att den som utlämnas icke får åtalas vid extraordinär domstol, har fått motsvarighet i ett i *p. 2* stadgat förbud mot utlämning, vilket utsträckts att omfatta

även den situationen, att en av sådan domstol meddelad dom ligger till grund för utlämningsframställningen.

Föreskriften i 12 § första stycket 4. utlämningslagen, enligt vilken såsom villkor för utlämning skall gälla att den som utlämnas ej må straffas med döden, har iakttagits i *art. 9*. Där sägs att, om brottet förskyller dödsstraff enligt den ansökande statens lagstiftning medan den anmodade statens lagstiftning icke medgiver sådant straff, utlämning skall vägras. Undantag från förbudet göres för det fall, att den ansökande parten avgiver sådan försäkran, som den anmodade parten finner tillfyllest, att dödsstraff icke kommer att ådömas eller, om det ådömts, icke kommer att verkställas.

Bestämmelsen i *art. 10* första stycket uttrycker principen, att den som utlämnats för brott ej får berövas sin frihet, göras till föremål för rättsliga åtgärder eller utlämnas till tredje stat för annat brott eller på grund av omständigheter i övrigt, som är att hänföra till tiden före utlämningen. Såvitt gäller utlämning från Sverige, står bestämmelsen i överensstämmelse med huvudstadgandet i 12 § första stycket 1. utlämningslagen. Mot reglerna i detta lagrum strider ej heller de i artikelns andra stycke angivna undantagen från nämnda grundprincip, vilka avser de fall att samtycke inhämtats från den stat, varifrån utlämningen ägt rum, att den som utlämnats underlåtit lämna den andra staten inom 60 dagar efter det tillfälle därtill beretts honom eller att han återvänt dit sedan han lämnat staten. En saklig skillnad föreligger mellan avtalsbestämmelserna och lagrummet i så måtto, att utlämningslagens minimifrist om 45 dagar att lämna landet i avtalet utsträckts till 60 dagar.

Vad i *art. 10* tredje och fjärde styckena sägs om medgivande till åtgärd mot den som utlämnats i anledning av annan brottslighet torde vara förenligt med stadgandena i 24 § utlämningslagen.

Att de svenska myndigheterna har att iakttaga bestämmelserna i *art. 10* i fall av utlämning till Sverige följer av 1 kap. 5 § andra stycket strafflagen, jfr 2 kap. 8 § brottsbalken.

Avtalet upptager ej någon uttrycklig motsvarighet till 12 § första stycket 2. utlämningslagen, men den däri fastslagna grundsatsen torde ändock, enligt den uppfattning som vann anslutning vid de mycket grundliga diskussionerna i frågan under förhandlingarna, ha kommit till tillräckligt uttryck i *art. 10*. I detta sammanhang må hänvisas till *art. 14* i den europeiska utlämningskonventionen (prop. 1958: 139 s. 31), *art. IX* i utlämningskonventionen med Amerikas Förenta Stater (prop. 1962: 40 s. 15) samt *art. 9* i det här förut omnämnda utlämningsfördraget med Storbritannien — bestämmelserna i sist berörda artiklar har ansetts kunna godtagas på svensk sida.

Reglerna i de närmast följande artiklarna i avtalet avser förfarandet i utlämningsärenden. I *art. 11* första stycket föreskrives, att framställning om utlämning skall göras på diplomatisk väg.

I *art. 11* andra—fjärde styckena redogöres för de handlingar, som skall

bifogas en utlämningsframställning, jfr 14 § utlämningslagen. Här torde blott böra anmärkas att i fall, då ärendet avser någon som ännu ej dömts, framställningen skall vara åtföljd av häktningsbeslut liksom av sådana bevis, som enligt den anmodade statens lagstiftning skulle rättfärdiga hans ställande inför rätta i den staten. Beträffande den som redan är dömd kräves enligt förevarande artikel, att domen företes, men ej någon särskild utredning i skuldfrågan.

Reglerna i art. 11 fjärde stycket om godtagande av vissa handlingar som bevis, därest de bestyrkts på visst angivet sätt, ter sig främmande vid jämförelse med svensk rättegångsordning med dess fria bevisprövning. Från israelisk sida har de emellertid uppgivits vara nödvändiga i avtalet. Iakttagandet av reglerna torde närmast bli av betydelse vid utlämning från Israel till Sverige; reglerna bör ses mot bakgrund av vad som säges i anslutning till art. 14.

Ett avtal av förevarande slag bygger på den förutsättningen, att anmodad stat skall, efter mottagandet av utlämningsframställning, vidtaga erforderliga åtgärder för ärendets behandling. Från israelisk sida har det ansetts vara av vikt att denna förutsättning kommer till uttryck i själva avtalet. Vidare har man velat klargöra, att den anmodade statens egna procedurregler skall vinna tillämpning på handläggningen av ärendet. Avtalsbestämmelsen härom återfinnes i *art. 12*.

I *art. 13* förutses att provisoriskt anhållande skall kunna ske i brådskande fall. Sådan åtgärd förutsätter, att dom eller häktningsbeslut meddelats i den ansökande staten. Härutöver skall i förekommande fall lämnas sådana ytterligare upplysningar, som skulle ha erforderats för att rättfärdiga häktningsbeslut, därest brottet begåtts i den anmodade staten. Angående sättet för åtgärdens vidtagande hänvisas till den anmodade statens interna lag. De svenska stadgandena härom återfinnes i 23 § utlämningslagen. Det bör uppmärksammas, att begäran om provisoriskt anhållande enligt artikeln skall göras på diplomatisk väg. Den ansökande staten kan ej påfordra längre provisorisk anhållningstid än trettio dagar.

Som tidigare nämnts ålägger art. 1 de avtalslutande staterna en allmän förpliktelse att bevilja utlämning enligt avtalets villkor. *Art. 14* innehåller ett speciellt stadgande, som begränsar förpliktelsen. Enligt detta stadgande gäller skyldigheten endast i fall, då visst mått av bevisning i skuldfrågan föreligger i utlämningsärendet.

Här må erinras om att för utlämning av någon, som ej redan är dömd i den ansökande staten, gäller enligt 9 § utlämningslagen det kravet, att personen i fråga är häktad och att sannolika skäl föreligger att han begått gärningen. Är vederbörande dömd, kräves att domen stödjes av utredningen och ej eljest föranleder allvarlig erinran. Enbart häktningsbeslut eller dom förutsättes således ej skola vara tillfyllest som bevisning i skuldfrågan vid utlämning från Sverige. Möjlighet lämnas dock att i fördrag med främmande stat bestämma, att häktningsbeslut eller fällande dom skall godtagas

som tillräcklig utredning i skuldfrågan, om det ej i särskilt fall framgår att beslutet eller domslutet är uppenbart oriktigt, 9 § tredje stycket.

För utlämning av person, som ej redan blivit dömd i den ansökande staten fordras enligt art. 14 första stycket i avtalet, utöver förekomsten av häktningsbeslut, att förebringad utredning i utlämningsärendet är tillräcklig att »rättfärdiga den eftersöktes ställande inför rätta» i den anmodade staten, därest brottet begåtts inom denna stat. Detta krav på bevisning i skuldfrågan, som utformats i enlighet med israeliska önskemål, kan sägas i princip vara längre gående än vad vår lag fordrar.

Som regel torde avtalets nyss berörda beviskrav medföra, att den utredning, som enligt art. 11 tredje stycket skall fogas vid utlämningsframställningen, kommer att omfatta beedigade vittnesintyg eller vittnesutsagor. För att en svensk framställning om utlämning skall uppfylla avtalsvillkoren, kan det bli nödvändigt att upptaga muntlig bevisning redan vid den häktningförhandling inför svensk domstol, som föregår framställningen. Här föreligger tydligen »särskilda skäl», varom stadgas i 24 kap. 14 § andra stycket rättegångsbalken.

För det fall att utlämningsärendet gäller en person, som dömts i den ansökande staten, uppställer art. 14 andra stycket — i överensstämmelse med 9 § tredje stycket utlämningslagen — den regeln, att domen skall godtagas som bevisning i skuldfrågan, om det ej i särskilt fall framgår att domslutet är uppenbart oriktigt.

Avtalet bygger på den principiella uppfattningen, att brister i förebringad utredning i ett utlämningsärende ej skall utan vidare föranleda avslag på framställningen. Önskvärd komplettering av utredningen skall i stället såvitt möjligt åvägbringas genom samverkan mellan myndigheterna i de båda staterna. Mot denna bakgrund bör man se bestämmelserna i art. 15 första stycket, enligt vilka den anmodade staten må begära ytterligare bevisning eller upplysningar, därest den behöver kompletterande material för sitt ställningstagande i utlämningsfrågan. Är den eftersökte berövad sin frihet, må han enligt artikelns andra stycke frigivas, om den begärda kompletteringen icke finnes tillfyllest eller ej tillställts den anmodade staten inom härför utsatt frist.

Art. 16 upptager bestämmelser för lösandet av den konfliktsituation, som uppkommer vid sammanträffande framställningar från flera stater om utlämning av en och samma person. Bestämmelserna torde vara förenliga med föreskrifterna i 13 § utlämningslagen.

Stadgandena i art. 17 ger uttryck åt grundsatsen, att ställningstagande till utlämningsframställning skall ske i enlighet med den anmodade partens interna lagstiftning. Samma lagstiftning skall även gälla i fråga om den eftersöktes rätt att erhålla överprövning av beslut i utlämningsärendet.

Om utlämning beviljats, skall den eftersökte enligt art. 18 föras till den gränsort, hamn eller flygplats, som angives av den ansökande staten. Över-

lämnandet skall ske inom tidrymd, som den anmodade staten äger bestämma, jfr 20 § andra stycket utlämningslagen.

Föremål eller penningar, som kan tjäna till bevis om eller åtkommits genom brottet och påträffats i den eftersöktes besittning, skall enligt *art. 19*, om så påfordras, i samband med utlämning överlämnas till den ansökande staten i den utsträckning den anmodade statens lagstiftning medger, jfr 21 § utlämningslagen. Artikelnen upptager vidare vissa bestämmelser för det fall, att egendomen är underkastad beslag eller blivit föremål för förverkande, liksom för tillgodoseende av annans rätt till egendomen.

Art. 20 innehåller bestämmelser om kostnader i utlämningsärende. Innebörden av dessa bestämmelser är, att den anmodade staten skall bestrida kostnad, som uppkommit på dess område, medan den ansökande staten har att svara för kostnaderna för transporten från detta område av den som utlämnas.

Avtalet upptager i *art. 21* möjlighet för avtalsslutande stat att begära tillstånd till genomtransport av person, som utlämnats till den staten från tredje stat. Beträffande framställning om sådant tillstånd gäller samma regler som för begäran om utlämning. För bifall till densamma kräves, att sådana omständigheter föreligger, som skulle motivera utlämning av vederbörande från den anmodade staten. Stadgandena i artikelnen synes vara förenliga med 25 § utlämningslagen.

Art. 22 uppställer krav på att samtliga handlingar i utlämningsärende skall åtföljas av vederbörligen bestyrkt översättning till engelska språket.

Beträffande de i *art. 23* intagna slutbestämmelserna må särskilt framhållas, att avtalet efter ratifikation blir tillämpligt på brott, som förövats eller straffdom som meddelats inom tre år före dagen för undertecknandet, d. v. s. den 10 september 1960 eller senare.

Under åberopande av det anförda får jag föreslå, att det den 10 september 1963 undertecknade avtalet mellan Sverige och Israel om ömsesidig utlämning för brott måtte jämlikt § 12 regeringsformen framläggas för riksdagen för godkännande, och hemställer alltså

att Kungl. Maj:t måtte genom proposition föreslå riksdagen att godkänna avtalet.

Med bifall till vad föredraganden sålunda med instämmande av statsrådets övriga ledamöter hemställt förordnar Hans Kungl. Höghet Regenten att till riksdagen skall avlätas proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

T. Johansson

Avtal¹ mellan Sverige och Israel om ömsesidig utlämning för brott

Kungl. svenska regeringen och Israels regering,

vilka önska vidtaga åtgärder för ömsesidig utlämning för brott,

ha överenskommit om följande.

Artikel 1

De avtalsslutande parterna överenskomma att, under de förhållanden och i enlighet med de villkor som angivas i detta avtal, till varandra utlämna personer, som äro misstänkta eller dömda för brott, förövat på den ena partens område, och vilka anträffats på den andra partens område, under förutsättning att brottet är belagt med straff enligt båda parternas lagstiftning och utgör brott för vilket utlämning kan ske enligt den anmodade partens lagstiftning.

Vid fastställande av platsen för brottet enligt detta avtal skola fartyg och luftfartyg på eller över öppna havet, vilka äro registrerade inom en av de avtalsslutande parternas område, anses utgöra denna parts område.

Artikel 2

Vardera avtalsslutande parten må vägra att överlämna den eftersökte på den grund, att han är den anmodade partens medborgare.

I detta avtal förstås med uttrycket »medborgare», i vad avser Sverige, svenska medborgare samt medborgare i Danmark, Finland, Island och Norge.

¹ Avtalet är upprättat på svenska, engelska och hebreiska språken. Den hebreiska texten är här utlämnad; jfr art. 23.

Agreement for the reciprocal extradition of criminals between Sweden and Israel

The Royal Government of Sweden and the Government of Israel;

Desiring to make provision for the reciprocal extradition of criminals;

Have agreed as follows:

Article 1

The Contracting Parties agree to extradite to each other, in the circumstances and subject to the conditions specified in the present Agreement, those persons who, being accused or convicted of an offence committed within the territory of the one Party, shall be found in the territory of the other Party; Provided always that such offence is punishable in accordance with the laws of both Parties and is an extraditable offence in accordance with the laws of the requested Party.

For the purposes of establishing the place of commission of an offence under this Agreement, vessels and aircraft on or over the high seas and registered in the territory of one of the Contracting Parties shall be deemed to be that Party's territory.

Article 2

Either of the Contracting Parties may refuse to surrender a person claimed on the ground that he is a national of the requested Party.

For the purpose of this Agreement the term »national» includes in relation to Sweden: Swedish nationals and nationals of Denmark, Finland, Iceland and Norway.

Artikel 3

Avtalsslutande part må i enlighet med sin lagstiftning och efter sitt fria skön överlämna den som begäres utlämnad, även om det brott för vilket utlämning begäres har förövats på partens eget område, under förutsättning att i sådant fall den eftersökte vid tiden för brottets förövande var ämbets- eller tjänsteman hos den ansökande parten och denna parts medborgare.

Artikel 4

1. Utlämning skall icke medgivas, om den eftersökte på den anmodade partens eller tredje stats område blivit föremål för rättsliga åtgärder eller vid tiden för framställningen är föremål för sådana åtgärder för det brott för vilket utlämning begäres.

2. Om den eftersökte på den anmodade partens område är föremål för rättsliga åtgärder eller avtjänar straff för annat brott, skall med hans utlämnande anstå till dess att det rättsliga förfarandet slutförts och han till fullo avtjänat honom ådömt straff.

Den anmodade parten må dock, i stället för att uppskjuta utlämningen tillfälligt överlämna den eftersökte till den ansökande parten på de villkor, som må ha bestämts genom överenskommelse mellan de avtalsslutande parterna.

Artikel 5

Utlämning må vägras

1. Om den anmodade parten enligt sina jurisdiktionsregler äger åtala den eftersökte för det brott på grund varav framställningen gjorts;

2. Om den anmodade partens behöriga myndigheter, med beaktande av brottets art och den ansökande partens intressen, finna det på

Article 3

Each of the Contracting Parties may, subject to its laws and in its absolute discretion, surrender a person claimed even when the offence in respect of which extradition is requested has been committed within its territory; Provided always that in such a case the person claimed was at the time of the commission of the offence an officer or employee of the requesting Party and a national of that Party.

Article 4

(1) Extradition shall not be granted if the person claimed has already been or is at the time of the request being proceeded against, in the territory of the requested Party or of a third State, for the offence for which his extradition is requested.

(2) If the person claimed is being proceeded against or under punishment in the territory of the requested Party for any other offence, his extradition shall be deferred until the conclusion of the trial and the full execution of any punishment awarded to him.

However, the requested Party may, instead of postponing the extradition of the person claimed, temporarily surrender him to the requesting Party in accordance with conditions to be determined by mutual agreement between the Contracting Parties.

Article 5

Extradition may be refused:

(1) When the requested Party has jurisdiction to prosecute the person claimed for the offence in regard to which the request is made;

(2) When it is held by the competent authorities of the requested Party, taking account of the nature of the offence and the interests of the requesting Party, to be obvious-

grund av den eftersöktes ringa ålder eller hälsotillstånd eller andra sådana personliga omständigheter uppenbart oförenligt med humanitetens krav att överlämna honom;

3. Om den eftersökte på den ansökande partens område dömts till fängelse eller annat frihetsberövande under kortare tid än sex månader för det brott för vilket utlämningen begäres.

Artikel 6

Utlämning skall icke äga rum om, efter det att brottet förövats eller blivit föremål för åtal eller dom, talan å brottet preskriberats eller straffet för brottet eljest förfallit enligt antingen den ansökande eller den anmodade partens lagstiftning, eller om den eftersökte av den ansökande partens myndigheter benådats eller fått straffet efterskänkt för det brott för vilket utlämning begäres.

Artikel 7

1. Den som eftersökes skall icke utlämnas, om det brott för vilket utlämning begäres av den anmodade parten anses vara av politisk natur eller om han visar, att utlämningsframställningen i själva verket gjorts i avsikt att lagföra eller straffa honom för brott av politisk natur.

2. Utlämning skall ej heller medgivas, om den anmodade parten har grundad anledning till antagande, att utlämningsframställningen gjorts i avsikt att åtala eller straffa den eftersökte med anledning av hans härstamning, religion, nationalitet eller politiska uppfattning eller att någon av dessa omständigheter kan komma att lända honom till men.

ly incompatible with humane considerations to surrender the person claimed because of his tender age, state of health or any other such personal reasons;

(3) When the person claimed has been sentenced in the territory of the requesting Party for the offence in respect of which his extradition is requested to imprisonment of some other form of deprivation of liberty for a term of less than six months.

Article 6

Extradition shall not take place if, subsequently to the commission of the offence or the institution of the prosecution or the conviction thereon, exemption from prosecution or punishment has been acquired by lapse of time, according to the laws of either the requesting or requested Party or if the person claimed has been pardoned or has had his punishment remitted by the authorities of the requesting Party in respect of the offence for which his extradition is requested.

Article 7

(1) A person claimed shall not be extradited if the offence in respect of which his extradition is requested is regarded by the requested Party as one of a political character or if he proves that the request for his extradition has, in fact, been made with a view to trying or punishing him for an offence of a political character.

(2) Extradition shall likewise not be granted if the requested Party has substantial grounds for believing that the request for extradition has been made for the purpose of prosecuting or punishing the person claimed because of his race, religion, nationality or political opinion, or that that person's position may be prejudiced for any of the said reasons.

Artikel 8

1. Den som eftersökes skall icke utlämnas, om det brott för vilket utlämning begäres är ett militärt brott; det förutsättes dock att utlämning kan medgivas, om sådant brott jämväl innefattar brott enligt den anmodade partens allmänna strafflagstiftning, för vilket utlämning även på övriga grunder må medgivas.

2. Den som eftersökes skall ej heller utlämnas, om den anmodade parten har anledning till antagande, att han skulle komma att på den ansökande partens område lagföras inför extraordinär domstol eller avtjäna straff som ådömts honom av sådan domstol.

Artikel 9

När det brott för vilket utlämning begäres förskyller dödsstraff enligt den ansökande partens lagstiftning, medan den anmodade partens lag icke medger sådant straff, skall utlämning vägras, såvida icke den ansökande parten avger sådan försäkran, som den anmodade parten finner tillfyllest, att dödsstraff icke kommer att ådömas eller, om det ådömts, icke kommer att verkställas.

Artikel 10

Den som utlämnats må icke i något fall på den ansökande partens område berövas friheten eller göras till föremål för rättsliga åtgärder för annat före hans överlämnande begånget brott eller på grund av andra omständigheter än dem för vilka utlämningen ägt rum, ej heller må han av denna part för sådant brott utlämnas till tredje stat.

Denna bestämmelse äger icke tillämpning, om den som överlämnats icke lämnat den ansökande partens område inom sextio dagar efter det att tillfälle därtill beretts honom el-

Article 8

(1) A person claimed shall not be extradited if the offence in respect of which his extradition is requested is a military offence; Provided however, that extradition may be granted if such an offence also constitutes an offence under the criminal law of the requested Party and in respect of which extradition may otherwise be granted.

(2) A person claimed shall likewise not be extradited if the requested Party has reason to believe that he would be proceeded against in the territory of the requesting Party before an extraordinary tribunal or court or serve a sentence passed against him by such extraordinary tribunal or court.

Article 9

When the offence for which the extradition is requested is punishable by death under the laws of the requesting Party and the laws of the requested Party do not permit such punishment, extradition shall be refused unless the requesting Party provides such assurances as the requested Party considers sufficient that the death penalty shall not be imposed, and if imposed, shall not be executed.

Article 10

A person extradited can in no case be kept in custody, or be proceeded against, in the territory of the requesting Party for any other offence committed prior to his surrender or on account of any other matters than those for which the extradition shall have taken place, nor shall he be extradited by that Party to a third State for such offence.

This stipulation shall not apply if the person surrendered has not left the territory of the requesting Party within sixty days after being given an opportunity of so doing or

ler återvänt till detta område efter att ha lämnat detsamma eller om den anmodade parten skriftligen medgivit, att ovan nämnda åtgärder må vidtagas gentemot den eftersökte.

Framställning om sådant medgivande skall göras på det sätt och i den form som angives i artikel 11 i detta avtal som om den avsåge begäran om utlämning av vederbörande.

Nyssnämnda medgivande skall lämnas i överensstämmelse med den lagstiftning som därvid är gällande på den anmodade partens område, under förutsättning att den ifrågavarande personen skulle kunna ha utlämnats för brottet enligt bestämmelserna i detta avtal.

Artikel 11

Framställning om utlämning skall göras på diplomatisk väg.

Framställningen skall vara åtföljd av den eftersöktes signalement, uppgift om och närmare beskrivning av det brott för vilket utlämning begäres, texten till det lagrum som är tillämpligt samt uppgift om det straff som kan följa på brottet.

Om framställningen avser person, som ännu icke dömts, måste den härutöver vara åtföljd av häktningsbeslut, meddelat av domare hos den ansökande parten, liksom av sådana bevis som enligt den anmodade partens lagstiftning skulle rättfärdiga hans ställande inför rätta, därest brottet begåtts där.

Om framställningen avser person som redan dömts för brottet, måste den åtföljas av den fällande dom, varigenom straff ådömts honom på den ansökande partens område, samt av uppgift om hur lång tid av straffet som ännu icke avtjänats.

Häktningsbeslut samt vittnesin-

has returned to that territory after leaving it or if the requested Party has consented in writing to the taking of the aforesaid measures against the person claimed.

A request for such consent shall be made in the manner and form prescribed in Article 11 hereof as if it were a request for extradition of the person concerned.

The aforesaid consent shall be given in accordance with the laws for the time being in force in the territory of the requested Party, provided the person concerned could have been extradited for that offence under the provisions of the present Agreement.

Article 11

The request for extradition shall be made through the diplomatic channel.

The request shall be accompanied by a description of the person claimed, a statement and particulars of the offence for which his extradition is requested, the text of the enactment creating the offence, and a statement of the punishment which can be imposed therefor.

If the request relates to a person who has not yet been convicted it must also be accompanied by a warrant of arrest issued by a judge or magistrate of the requesting Party and by such evidence as, according to the laws of the requested Party, would justify his arrest if the offence had been committed there.

If the request relates to a person already convicted, it must also be accompanied by the judgment of conviction and sentence passed against him in the territory of the requesting Party and by a statement showing how much of the punishment has not yet been carried out.

The warrant of arrest and written

tyg eller vittnesutsagor, evad de avgivits på ed eller ej, ävensom bestyrkta avskrifter av sådana handlingar liksom domstolshandlingar, som styrka att fällande dom föreligger, skola beaktas såsom bevis vid prövningen av framställningen om utlämning, därest de äro försedda med domares namnteckning eller åtföljda av bestyrkande av domare eller av ämbets- eller tjänsteman hos den ansökande parten eller om de äro bestyrkta genom justitiedepartementets eller annat departements officiella sigill.

Artikel 12

Efter mottagandet av framställning om utlämning enligt bestämmelserna i detta avtal skall den anmodade parten vidtaga erforderliga åtgärder i enlighet med sin lagstiftning för behandling av framställningen.

Artikel 13

I brådskande fall må avtalsslutande part begära provisoriskt anhållande av den eftersökte i avvaktan på överlämnandet på diplomatisk väg av framställning om utlämning. Sådan begäran skall innehålla uppgift om avsikten att begära utlämning av den eftersökte samt förklaring, att häktningsbeslut eller fällande dom föreligger gentemot honom, liksom i förekommande fall sådana ytterligare upplysningar som skulle ha erforderats för att rättfärdiga beslut om häktning, därest brottet begåtts eller den eftersökte dömts på den anmodade partens område.

Efter mottagandet av sådan begäran skall den anmodade parten vidtaga erforderliga åtgärder i enlighet med sin lagstiftning för att försäkra sig om den eftersöktes kvarblivande på dess område till säkerställande av en kommande utlämning av honom.

evidence or declarations, given under oath or not, or certified copies of these documents, and also the judicial documents establishing the existence of the conviction, shall be accepted as valid proof in the examination of the request for extradition, if they bear the signature or are accompanied by the attestation of a judge, magistrate or official of the requesting Party or are authenticated by the official seal of the Ministry of Justice or any other Ministry.

Article 12

On receipt of a request for extradition in accordance with the provisions of this Agreement the requested Party shall take the necessary steps in accordance with its laws to give effect to the request.

Article 13

In case of urgency each of the Contracting Parties may apply for the provisional arrest of the person claimed pending the presentation of the request for extradition through the diplomatic channel. The application shall contain an indication of intention to request the extradition of the person claimed and a statement of the existence of a warrant of arrest or a judgment of conviction against that person, and such further information if any, as would be necessary to justify the issue of a warrant of arrest had the offence been committed, or the person claimed been convicted, in the territory of the requested Party.

On receipt of such an application the requested Party shall take the necessary steps in accordance with its laws to secure the continued presence of the person claimed in its territory to ensure his ultimate extradition.

Den som anhållits på grund av sådan begäran skall frigivas sedan trettio dagar förflutit från dagen för anhållandet, därest framställning om hans utlämning dessförinnan icke mottagits. Vad nu sagts utgör dock, om sådan framställning där- efter mottages, icke hinder för vidtagande av åtgärder i syfte att utlämna den eftersökte.

Artikel 14

Utlämning skall äga rum endast om bevisningen må anses tillfyllest enligt den anmodade partens lagstiftning, antingen för att rättfärdiga den eftersöktes ställande inför rätta, därest det brott för vilket han misstänkes hade begåtts på dess område, eller för att styrka att den eftersökte är identisk med den som av domstol hos den ansökande parten dömts för brottet.

De avtalslutande parterna åta sig att i förhållande till varandra godtaga fällande dom, om det ej i särskilt fall framgår, att domslutet är uppenbart oriktigt.

Artikel 15

Om den anmodade parten behö- ver ytterligare bevisning eller upplysningar för att den skall kunna taga ställning till framställningen om utlämning, skall sådan bevisning eller sådana upplysningar överlämnas till densamma inom den tid, som denna part utsätter härför.

Om den som begärts utlämnad är berövad sin frihet och den ytterligare bevisning eller de ytterligare upplysningar, som överlämnats i enlighet med vad nyss sagts, icke äro tillfyllest eller om bevisningen eller upplysningarna icke erhållits inom den tid som angivits av den anmodade parten, skall han frigivas. Sådant frigivande skall dock icke utgöra hinder för den ansökande parten att överlämna ny framställning beträffande ifrågavarande person.

A person arrested upon such an application shall be set at liberty upon the expiration of thirty days from the date of his arrest if the request for his extradition shall not have been received. However, this stipulation shall not prevent the institution of proceedings with a view to extraditing the person claimed if the request is subsequently received.

Article 14

Extradition shall take place only if the evidence be found sufficient, according to the laws of the requested Party, either to justify the committal of the person claimed for trial, if the offence of which he is accused had been committed in that territory, or to prove that he is the identical person convicted and sentenced by the courts of the requesting Party.

The Contracting Parties undertake to recognize in respect of each other any judgment of conviction and sentence unless it is clear in a particular case that the judgment or sentence is manifestly erroneous.

Article 15

If the requested Party requires additional evidence or information to enable it to decide on the request for extradition, such evidence or information shall be submitted to it within such time as that Party shall require.

If the person claimed is under arrest and the additional evidence or information submitted as aforesaid is not sufficient or if such evidence or information is not received within the period specified by the requested Party, he shall be discharged from custody. However, such discharge shall not debar the requesting Party from submitting a fresh request in respect of the person concerned.

Artikel 16

Anmodad part som mottagit två eller flera framställningar om utlämning av samma person, antingen för samma eller för olika brott, skall besluta till vilken av de ansökande staterna den eftersökte skall utlämnas under hänsynstagande till föreliggande omständigheter och särskilt till möjligheten av efterföljande utlämning de ansökande staterna emellan, svårhetsgraden hos varje brott och platsen för brottet, den eftersöktes nationalitet samt tidpunkterna för mottagandet av framställningarna.

Artikel 17

Beslut rörande utlämning i anledning av framställning från en avtalslutande part i enlighet med föregående bestämmelser skall fattas i överensstämmelse med den anmodade partens interna lagstiftning. Den eftersökte skall äga rätt att begagna sig av de rättsmedel varom stadgas i nämnda lagstiftning.

Artikel 18

Den anmodade parten skall utan dröjsmål på diplomatisk väg underätta den ansökande parten om beslut i anledning av framställning om utlämning.

Om utlämning har beviljats, skall den eftersökte av den anmodade partens myndigheter föras till den gränsort, ombordstigningshamn eller flygplats på denna parts område, som angives av den ansökande partens diplomatiska eller konsulära företrädare.

Om beslut om utlämning av den eftersökte meddelats av behörig myndighet och han icke avhämtats från den anmodade partens område inom den tid som må vara angiven i denna parts lagstiftning, må han frigivas; och den anmodade parten äger därefter vägra att utlämna ho-

Article 16

A requested Party upon receiving two or more requests for the extradition of the same person either for the same offence, or for different offences, shall determine to which of the requesting States it will extradite the person claimed after taking into consideration the circumstances and particularly the possibility of a later extradition between the requesting States, the seriousness of each offence, the place where the offence was committed, the nationality of the person claimed and the dates upon which the requests were received.

Article 17

The decision on extradition based upon the request of one of the Contracting Parties in accordance with the foregoing stipulations shall be made in accordance with the domestic laws of the requested Party and the person claimed shall have the right to such remedies and recourses as are provided for by such laws.

Article 18

The requested Party shall promptly communicate to the requesting Party through the diplomatic channel any decision on an application for extradition.

If extradition is granted the person claimed shall be sent by the authorities of the requested Party to the frontier or port of embarkation or air-port in the territory of that Party which the diplomatic or consular agent of the requesting Party shall indicate.

If a warrant or order for the extradition of a person claimed has been issued by the competent authority and he is not removed from the territory of the requested Party within such time as may be prescribed by the laws of that Party, he may be set at liberty and the re-

nom för det ifrågavarande brottet.

requested Party may subsequently refuse to extradite that person for the same offence.

Artikel 19

När framställning om utlämning bifallits, skall, om så påfordras, den anmodade parten, i den utsträckning dess lag medger, till den ansökande parten överlämna alla föremål och penningar:

a) vilka kunna tjäna till bevis om brottet;

b) vilka ha åtkommits genom brottet och vilka må ha påträffats i den eftersöktes besittning.

Om ifrågavarande föremål eller penningar äro underkastade beslag eller ha blivit föremål för förverkande på den anmodade partens område, må den senare i samband med pågående straffrättsliga åtgärder tillfälligt behålla dem eller överlämna dem på villkor att de återställas.

Dessa bestämmelser skola icke lända till förfång för rättighet, som må tillkomma den anmodade parten eller annan än den eftersökte. Om sådan rättighet föreligger, skola föremålen och penningarna på begäran kostnadsfritt återställas till den anmodade parten så snart som möjligt efter det att de rättsliga åtgärderna slutförts.

Artikel 20

Kostnader, som uppkommit på den anmodade partens område som följd av att den eftersökte berövats sin frihet, för hans uppehälle och på grund av domstolsförfarande med anledning av framställning om utlämning, skola bestridas av denna part.

Den anmodade parten skall bestrida kostnader, föranledda av att den som skall utlämnas förts till gränsort, ombordstigningshamn eller flygplats, medan kostnader, som uppkommit för transport av sådan

Article 19

When a request for extradition is granted, the requested Party shall, so far as its laws allow, hand over to the requesting Party, if required, all articles and sums of money:

(a) which may serve as proof of the offence;

(b) which have been acquired as a result of the offence and which may have been found in the possession of the person claimed.

If the articles and sums of money in question are liable to seizure or confiscation in the territory of the requested Party, the latter may, in connexion with pending criminal proceedings, temporarily retain them or hand them over on condition that they are returned.

These provisions shall not prejudice the rights of the requested Party or of any persons, other than the person claimed. When these rights exist, the articles and sums of money shall on request be returned to the requested Party without charge as soon as possible after the end of the proceedings.

Article 20

Expenses incurred in the territory of the requested Party by reason of the arrest, detention and maintenance of the person claimed and of any court proceedings arising from the request for extradition shall be borne by that Party.

The requested Party shall bear the expenses occasioned by the conveyance of the person claimed to its frontier or port of embarkation or air-port, while expenses occasioned by the transportation of such person

person från gränsorten, hamnen eller flygplatsen till den ansökande partens område, skola bestridas av den senare parten.

Artikel 21

Tillstånd att genom en avtalslutande parts område föra den som utlämnats från en tredje stat till den andra avtalslutande parten må beviljas efter en på diplomatisk väg gjord framställning, vid vilken fogats de i artikel 11 i detta avtal nämnda handlingarna, under förutsättning att sådana omständigheter föreligga som skulle berättiga till ifrågavarande persons utlämnande från den stat genom vilken transporten skall ske.

Den part till vilken utlämningen skett skall ersätta part, genom vars område den utlämnade förts, för alla kostnader, som uppkommit för den senare parten i samband med genomtransporten.

Artikel 22

Framställning om utlämning liksom samtliga andra handlingar, vilka skola överlämnas i enlighet med bestämmelserna i detta avtal, däri inbegripet skriftlig bevisning som skall översändas i och för utlämningsförfarandet, skola vara åtföljda av vederbörligen bestyrkt översättning till engelska språket.

Artikel 23

Detta avtal skall ratificeras och ratifikationsinstrumenten skola utväxlas snarast möjligt. Det skall träda i kraft tre månader efter dagen för utväxlingen av ratifikationsinstrumenten och skall vinna tillämpning beträffande brott, som förövats eller straffdomar som meddelats inom tre år före dagen för undertecknandet.

Avtalslutande part må när som helst på diplomatisk väg underrätta den andra parten om sin önskan att upphöra med tillämpningen av detta

from that frontier or port to the territory of the requesting Party shall be borne by the latter Party.

Article 21

The right to transport through the territory of one of the Contracting Parties a person surrendered to the other Contracting Party by a third State may be granted on request made through the diplomatic channel accompanied by the documents referred to in Article 11 hereof, provided that conditions are present which would justify extradition of such person by the State of transit.

The Party to whom the person has been extradited shall reimburse the Party through whose territory such person is transported for any expenses incurred by the latter in connexion with such transportation.

Article 22

The request and all other documents to be delivered or submitted in accordance with the provisions of the present Agreement, including written evidence to be submitted in the extradition proceedings, shall be accompanied by a duly certified translation in the English language.

Article 23

The present Agreement shall be ratified, and the instruments of ratification shall be exchanged as soon as possible. It shall come into force three months after the date of the exchange of ratifications, and shall apply to all offences committed, or convictions which have taken place, not earlier than three years before the date of signature.

Either of the Contracting Parties may at any time give notice to the other through the diplomatic channel of its desire to terminate the

avtal; därest sådan uppsägning sker, skall avtalet upphöra att gälla sex månader efter dagen för uppsägningen.

Till bekräftande härav ha undertecknade, därtill vederbörligen befullmäktigade av sina respektive regeringar, undertecknat detta avtal.

Som skedde i två exemplar på svenska, engelska och hebreiska i Stockholm den 10 september 1963, motsvarande den 21 Elul 5723, vilka tre texter äga lika vitsord, under förutsättning att, om tvekan uppkommer rörande tolkningen av den svenska eller hebreiska texten, den engelska texten skall vara avgörande.

Torsten Nilsson

L. S.

present Agreement and, if notice is given, the Agreement shall cease to have effect six months after the date of the notice of termination.

In witness whereof the undersigned, being duly authorized thereto by their respective Governments, have signed the present Agreement.

Done in duplicate in the English, Hebrew and Swedish languages at Stockholm this 10th day of September, 1963 corresponding to the day of 21st Elul, 5723 the three texts being of equal force and effect; Provided that if there is any uncertainty concerning the interpretation of the Swedish or Hebrew text, the English text shall prevail.

Moshe Bitan

L. S.